

*Sinterklaas: het feest dat bedoeld was om kinderen blij te maken... en inmiddels vooral volwassenen een mini-burn-out bezorgt. We doen alsof het draait om pepernoten en gezelligheid, maar ondertussen lijkt het soms op een nationaal debat waarin iedereen met een megafoon geboren is.*

Elke november duiken de discussies, hashtags en meningen weer op — tot zelfs dorpen die normaal alleen ruzie maken over kerstverlichting ineens veranderden in talkshows. Maar zodra de sint zelf verschijnt, smelt alles weg: kinderen gillen, ouders glimlachen en zelfs de grootste mopperkont wordt week van binnen.

Misschien is dat juist de charme: we botsen, we lachen, we mopperen... maar we vieren het tóch. Want zolang er ergens een jute zak ligt, een paard dat nergens geparkeerd staat en één kind dat fluistert “Hij bestaat écht”, blijft Sinterklaas overeind.

---

Het Sinterklaasfeest is ooit ontstaan als een kinderfeest vanuit het katholieke geloof, gedragen door de rijkere klassen en mensen die in de koude maanden wat extra mededogen toonden. De oorsprong ligt bij de bisschop van Mira in Turkije, die opkwam voor kinderen en armen — een voorbeeld dat eeuwenlang doorwerkte in verhalen, rituelen en later snoepgoed en cadeaus.

De traditie veranderde door de jaren heen: de roe verdween, de zak werd symbolischer, en niemand hoeft nog naar Madrid te emigreren. Maar de kern bleef: een warm familiefeest dat generaties met elkaar verbindt. Ondanks de rumoerige discussies en hevige emoties van de afgelopen jaren, blijft het verlangen naar samen vieren groter dan de verdeeldheid.

Met anders gekleurde Pieten blijft dit feest prima overeind, vinden velen — inclusief mijzelf, ook al rende ik vroeger als “Zwarte Piet” door schoolklassen vol gillende kinderen, krijt in de hand en zak vol snoep. Kinderen verbeterden liefdevol mijn misspellingen en bleven vooral

blij omdat die zak vol lekkers zat, die ik niet zomaar ergens op de grond kieperde. Een van mijn mooiste herinneringen was toen ik als Sinterklaas door verschillende dorpen reed. We stopten bij een boerderij waar een vrouw zwaaide. Haar zoontje lag ziek op bed en had ons eerder zien rijden. Natuurlijk gingen we mee naar binnen. Een van de Pieten gaf hem cadeautjes en zijn gezichtje straalde. Later, bij het omkleden, vonden we onderaan de zoom van de mantel een tientje met plakband — een bedankje van de moeder. Dat kleine moment raakte ons allemaal.

Wat er precies met dat tientje is gebeurd? Geen idee. Maar de herinnering is het mooiste cadeau dat bleef.

Dit delen:

[Share op Facebook \(Opent in een nieuw venster\)](#) Facebook

[Delen op X \(Opent in een nieuw venster\)](#) X